

חידא על על יכיה!

אם תרצו אין זו אגדה

מיד כשנפלה טיפת המים הראשונה הח' ליטה עירית תלאביב להקים ועדה למניעת שטפונות. אתם אמנם יכולים לשאול כיצד זה יכולה עיריה למנוע שטפונות, אבל מה יש? אם עירית חיפה יכולה למנוע אינפורי מצייה על הנעשה בכרמלית, אז מדוע לא יכולה עירית תלאביב למנוע שטפונות? סוף-סוף הכל בא מידי שמים.

הרבה אחראים לועדה זו, אבל הממונה הראשי הוא חבר מועצת העירייה הרב

הוא מיד יודיע לאנשים המיועדים לכך, ש' יהיו ניצבים כל אחד במקום שלו. כדי שלא תהיינה תקלות, נקבע שכל אחד מאנשי הועדה הוא יודיע לאן הוא הולך ואיך אפשר יהיה למצוא אותו.

חוץ מזה גייסו כלי רכב: מכוניות, מש' אבות וכדומה. מאמנים גם אנשים יותר ממה שיש עכשיו ואוספים כל מיני מכשירים כמו כלי-שאיבה ודליים ממחלקת התברואה וממחלקת הבריאות, וגם באו בדברים עם הצבא ועם נמל יפו. ברגע זה בו אנחנו מדברים, מכשירים כבר כלים וגנרטורים, סוללות ופנסים, ואוספים בגדים, נעלים, מגפיים וכיוצא בזה, שיתאימו לאנשים.

צריך לטלפו, במקרה שמתקרב גשם, וה' מספר הזה הוא 221146. לקחתי ממנו את המספר וצלצלתי. אתם חושבים שמישהו היה מעברו השני של הקו? לא.

אחרי שנוכחתי לדעת שהעיריה, על אף כל הדיבורים היפים, הפרסומים בעתונים והמנגנון, איננה עושה שום דבר, הלכתי אל האזרחים הפשוטים שאין להם מנגנון, או לכל היותר מנגנון קטן. המנגנון של אברהם איזנברג (זה לא שמו האמיתי כי האיש אמר שהוא עובד בעיריה ויהיה לו רע מאוד אם ידעו), מורכב מאשה אחת ושני ילדים והם גרים בשכונת התקווה לא רחוק מהגשר החדש. איזנברג זה הוא מימי

מה יש לעשות? אתה רואה המיטות האלה כמה גובה נתתי להם? הכל אנחנו שמים למעלה ואחרי שהגשם עובר, בא מכבי אש והם מוציאים את המים בפומפה. אחר כך נשאר קצת והאשה מוציאה זה בסמרטוט כמו ספוגיה."

האיש השני הפשוט, שגם הוא מומחה גדול לענייני שטפונות, הוא אליהו סלומון. סלומון הוא בעל תלת-איפנים, שכל השנה עובד בסבלות וכשיוורד גשם שוטף הוא רץ מיד ליהודה הלוי, או לסלמה, ומתחיל לזעזע את הולכי-הרגל שנתקעו משני צידי הכביש. את העבודה הזו עושה סלומון כבר שמונה שנים. לא היה שטפון שהחמיץ,

אליהו סלומון מעביר את האנשים שנתקעו משני צידי כביש בזמן שטפון במשך שמונה שנים רצופות ולא הפסיק אלא פעם אחת בלבד.

זולת אחד וזה קרה לפני חמש שנים כשבא אליו חבר שלו והראה לו שכתוב בעתון שהעיריה תיקנה את הביוב ברחובות ויותר לא יהיו שטפונות.

כמה ימים אחרי זה ירד גשם שוטף גורא וכל בעלי התלת-אופנים מיהרו לחפש פרנ' סה במקומות המיועדים לפורענות. רק אליהו סלומון נשאר במקומו כשהוא צוחק עליהם. אבל צוחק מי שצוחק אחרון, מפני שדווקא באותו יום מלאו המים לא רק את הכביש אלא אפילו את המידוכה. מאז אותו יום אי-אפשר להפחיד את סלומון בהודעות עירוניות. כשיפרכו לו על הועדה למניעת שטפונות, פרץ סלומון בצחוק ואמר שמס' פיק לו שסדרו אותו פעם אחת.

לדעתו של סלומון לא צריך להקים ועדות נגד שטפונות, מפני שזה הכל מהשמים. אם ירצה האלוהים, יהיה שטפון ואם לא ירצה, לא יהיה. אפילו הביוב והתיעול מיותרים. מה שמרגיז אותו, זה לא שטפון, אלא בצורת והוא מתפלל שנגד זה לא עושה העיריה שום דבר.

כה אמר טוסבראהינדי:

נכסי צאן ברזל מצמיחים צמר פלדה.

חה גדול לשטפונות, מפני שזה קורה יש כמעט כל פעם שיוורד גשם. "כזה מזל יש לי", אמר איזנברג, "שכל גשם שיוורד, מיד נכנס אצלי לחדר. אם אתה לא מאמין לי, אני אראה לך."

לקח אותי איזנברג ביד והוריד אותי אל הדירה והראה לי על כמה רציעות צבעוניות המסובכות לו את החדר ואת הרהיטים. "זה מה שאתה רואה, את הפס הזה למעלה, זה לא בזמן שלי. זה עוד מהשטפון הגדול שהיה פה אצל זה שאצלו לקחתי את החדר. אתה יכול לראות שהפס הזה אין על הרהי' טים שלי. כל הפסים שאתה רואה על הקיר רות שהם שלי, אתה יכול לראות גם על הארון, השולחן והכסאות. כל האחרים, לא יודע עליהם שום דבר. אז אצלי אתה יכול לראות שאולי חמש פעמים ואולי שש נכנסו המים אצלי והיה כמו ים. כל פעם שיש גשם, אני לא מסתכל למעלה, לשמים, אלא למטה, לרצפה. המים לא באים אצלי כלמעלה, מן הולת, למה שאני סותם בחול. המים זה הדבר הכי גרוע, בא מהבלטות. אני נגד זה לא יכול לעשות שום דבר, רק לאסוף כסף לשיכון ואני ברוך השם יש לי כבר החצי."

"ומה אתה עושה כאשר נכנסים לך המים לדירה?" שאלתי אותו.

למקרה של פנוי האוכלוסיה, הכינו בניינים ציבוריים וגם מחסני מזון.

אחרי ששמעתי כל הנסים והנפלאות מהרב בוואר, חיכיתי שבוע ימים, בשביל לתת להם זמן להתארגן ואחרי זה התחלתי לנסות איך פועל מנגנון האזעקה המופלא, המבוסס על המנגנון. היה זה ביום הרא' שון, בשעה 10.30 בערב, ובנוכחות שלושה עדים. הרמתי את השפופרת והתחלתי ל' חפש את התורנות לשעת חירום הצריכה לפעול לפי מה שאמר לי הרב בוואר, יומם ולילה. קודם צלצלתי לעיריה (363201) אבל לא קיבלתי תשובה. כשראיתי את זה, טילפנתי למחלקת האפסנאות (61025) וגם שם לא היה איש. אותו דבר קרה עם מחלקת התברואה (62071), עם המחלקה הוטרינרית (42051), עם מחלקת הפיקוח (66319), עם המחלקה למסי עקיפין (63314) ועם קופת התגמולים של העיריה (65274).

באף אחד מן המקומות האלה לא היה מי שיריס את השפופרת. החלטתי לא להתיאש אחרי כשלון אחד ולנסות עוד פעם. צלצלתי איפה אל החוזאי בלוד, ושאלתי אותו אם קיבל הוראות להודיע לעירית תלאביב, במקרה שיתקרב גשם שוטף לארץ. החוזאי אישר שאמנם כן הוא יש אצלו מספר טלפון אחד שאליו הוא

בוואר, שבלעדיו שום שטפון לא יכל ל' הזיז יד או רגל. הגעתי אליו אחרי הרבה פניות, באמצעות דובר העיריה, שבלעדיו שום שטפון לא יכול להזיז את הפה. ה' שנים קיבלו אותי בשבע שבע וחצי ב' בוקר, כשנטיפי הטל עוד לא התייבשו על עלי האידורכת בשדרות רוטשילד, והרב בוואר שאל אותי בחביבות יוצאת מהכלל מה הוא זה שמעניין אותי לדעת.

כמובן שעניתי לו שמה שמעניין אותי לדעת, זה כיצד חושבת הועדה למניעת ש' פונות למנוע שטפונות? אבל הרב בוואר הסתייג מיד, ואמר שתפקיד הועדה זה לא למנוע שטפונות, אלא למנוע אסונות ואי נעימויות, ששטפון עלול לגרום.

"ואיך היא מתכוננת למנוע את האסונות והאינעימויות?"

"יש לה מנגנון". כאשר אני שומע את המלה מנגנון, אני מיד מוריד את הכובע. עד כמה שידוע לי עוד לא היה דבר שנבצר מהמנגנון לעשות ואין שום סיבה, שדווקא מניעת שטפון לא ילך להם. השאלה רק איך יעשו את זה? אז בוואר הסביר, שקודם כל תהיה תורנות קבועה, ביום ובלילה בלי הפסקה, ויהיה גם קשר עם החוזאי בלוד, וברגע שהוא יראה שמתקרב גשם, וביחוד גשם שוטף,